

„Danstereu.“

ET NYHEDS- OG OPRYGGELSES-
BLAD FOR DET DANSKE FOLK
I AMERIKA.

udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danstereu“ udgives Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00.
Bladet betales i Forskud.

Bestilling-Betaling. Adresseforandring etc.
med Undtagelse af Bidrag til Bladets
Indhold adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold —
Correspondence, Afhandlinger og andre
Artikler — sendes til dens Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second
class matter.

Advertising rates made known upon
application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtager
englemæssigt, bedes man klage til det
enkelige Postkontor. Skulde dette ikke
virkelig, bedes man henvende sig til
„Danstereu“'s Kontor.

Naar Leserne henvender sig til Folk,
som avorterer i Bladet, enten for at
få hvo som dem eller for at få Oplysning
om det avorterende, bedes de altid om-
tale, at de saa Avertissementet i dette
blad. Det vil være til gavnlig Støtte.

Bed at forbyde Tilvirning og
Salg af „Vodka“ og andre alko-
holholdige Drikke har den russiske
Regjering, der holder Monopoli paa
Vikstraffiken, givet Afkald paa en
aarlige Indkomst af 700,000,000
Ruble eller en Fjerdedel af hele
det nationale Budget. En gradert
Indkomstskat og Skat paa forskel-
lige Søndagsbarer ventes at skulle
erstatte Manglen.

Som en Antydning af, i hvilken
Udstrækning Krigen har fortryret
Brikerne paa Viosformændigheder,
skriver en gammel Missionær paa
Canton, Nev. A. S. Page, til:
„The Christian Herald“, New York:
„Dette paa næsten alle Viosformæn-
digheder er meget enormt, for nogle
Artiklers Besøgende næsten 50
Procent. Bore Missionærer har af-
leveret givet Afkald paa Besøden-
der, som mange vilde ansæ for nød-
vendige. Indfisk Arbejdere sniber
det faadan for, at de væsentlig le-
ver paa Brød og Vand, og Brødet
ubdøses i visse Etiver til hørt
Maaltid.“

Missionær Pederjen til Ameri-
ka igen. I sidste Nr. af „Sant-
halmisionærer“ læses: Fra Visions-
marken er modtaget Underretning,
at der ikke maa være Tale om at
sende Missionærer ud til Indien,
medens Krigen varer. Bore Mis-
sionærer M. A. Pederjon og D. O.
Orten med deres Gæstner naaede
ikke længere end til Norge, før Krig-
sen begyndte. Der har de nu en Tid
ventet paa Anledning til at for-
sætte Rejsen. Men da der ikke er
Tegn til, at Krigen slutter i E-
teraaet, kommer de tilbage til
Amerika for at tilbringe Vintere-
n. Missionær Pederjon skriver,
at han har bestilt Billetter for sig
og Gæstner paa „Kristiansfjord“,
der afgaar fra Bergen den 26. No-
vember. Saa langt hans Helbred
tillader det, er han villig til at
fortsætte med at tale Visions-
sagen i Menigheder i de forskellige
Samfund, Menigheder, som ønsker
hans Besøg, fan melde dette til
Prof. J. S. Wlegen, Augsburg Se-
minar, Minneapolis, Minn.

Landets største Orgel. I Hart-
ford, Conn., bygges for Tiden det
storeste Orgel og en af Verdens
tre største Orgler. Det er for Pana-
ma-Udstillingen i San Francisco,
det bygges, og det skal koste \$60,000.
Der bliver 118 „Støber“ og 7000
Riber i dette Orgel. Den største
Ribe er 38 Tom lang og 20 Tom
bred i Diameter. Der vil blive giv-
net daglige Musiknumre, afkompa-
neret af Korale- og Orkester Ovvis-
ninger.

Darwins Evolutionsteori modbe-
vist. Den britiske Forening for Vi-
denskabens Fremme holdt nylig
Karnæbe i Melbourne, Australien.
Derfor modbeviste Prof. William
Daleton Darwins Evolutionsteori
i en Indledningstale, derefter an-
førtes følgende af Konventionens
Reklamer: „Kecrien om social
og moralsk Evolution modsiges af
Krigen i Europa, hvor Millioner
af Mennesker efter flere Tusinde
Aars Udøvelse dræber deres Brø-
dere ligesaa brutalt, som det sprit-
løse Menneske paa Norden dræbte
sin Brøder.“ Der gives Udøvelse-
steori, som indbefatter det gud-

dommelige Element, og som er
skriftnæssig, men den atbejistite
Udøvelsesteori, som saa mange læ-
de og fristne Prafter var saa rede
til at adoptere, viser nu den høje-
ste Videnskab at være lige saa uvi-
dselskelig, som den er ubibelfel.
Degeneration er det menneskelige
Kjertes Lov, hvad den europæiske
strig illustrerer. „Hjertet er bedra-
gelligt mere end alle Ting, og det
er fogt“ (Jer. 17, 9). Naar Gud's
Liv ræret ved det med gensidende
Kraft, saa begynder „Evolutionen“,
Udøvelsen af de aandelige Liv.
„Forundre dig ikke over, at jeg sag-
de til dig: I maa lødse paang“
(Job. 3, 7).

Krigen en allieret af Forbud.
Den fransk Regjering har lagt ab-
solut Forbud paa Befordring og
Salg af Absinth og alle alkoholi-
holdige Drikke af lignende Art.
Dette Strid er en direkte Følge af
Krigsituationen, og det siges, at
der overalt i Niget gøres Forsøg
paa at gøre dette midlertidige For-
bud til bestående. Over een og en
halv Million Galoner Vin og
over 70 Millioner Galoner Alko-
hol fornummers aarlig i Frank-
rig. Dets mest udte Risiker er væ-
sentlig komponeret af Alkohol og
paafat Smag med en Defekt, der er
tilsirket af forskellige Rødder og
Urter som Anisris, Malurt, Fjov,
Angefå-Rod, Kalmus, Appelfin-
kal og mange Andreier.

Taffigheds-Dagen.

Præsidenten benyttede i sin Taffi-
ghedsproklamation til, at det her
til Lands er Skit høet Efteraar
at bestemme en Dag til Taffigheds-
og Lovprisning Landet over.
Ja vist er det Skit, at man
her i United States fejrer sidste
Torsdag i November som Taffighe-
hedsdag, og det er en god Skit.
Vel ved vi, at denne som enhver
anden Skit kan fante ned til at bli-
ve en tom Skit, og hvem kan være
blind for, at Taffighedsdagen i alt-
for stor Udstrækning og altfor over-
vejende gøres til Spisefest i Ste-
det for Taffikest.

Dermed mener vi dog ikke a-
fise, at det er usømmeligt at fer-
vere og ande en god „Dinner“ paa
Taffighedsdagen.
Og trods Misbrug af Dagen bli-
ver dog den Virkelighed tilbage, at
det hele Folk paa den gives Anle-
dning, ja pfordres til mindst
een Gang om Aaret færlig at tæn-
ke over Gud's Betsignelse og mange
Betsigninger i det timelige og taf-
te og vise ham som alle gode Gæ-
bers Giver.

Karet's Betsigninger er mange
og mange Slags.
Gud har ogsaa i den siddne
Sommer „ladet sin Sol ogmaa over
onde og gode og ladet regne over
retfærdige og uretfærdige“, saa
Kærbuget har baaret sin
Krugt.

Der er andet tilstrækkeligt til
Føde og Næring for Mennesker og
Dyr og desuden en hel Del af
fortyrte for andre Viosformæn-
digheder.

Men Anerbruget er langfra det
eneste nyttige Vioserhverv, som Gud
har velsignet.

Ansvaret med Handel og
Industr i har ogsaa funnet trives
under Gud's Velsignelse og Betsig-
nelse.

Der har været nok for Saand-
værelstænden at bestille og at
fortjene, saa dens Dyrtiere ogsaa
har funnet saa Del i Landdivets
Produkter.

Og Arbejderne i Almindel-
lighed har haft Anledning til at
fortjene en forholdsvis god Løn,
saa de har Grund til at være med
at takke og prise Gud.

Sporfor ikke ogsaa nævne Pra-
fter, Lærere, Kvotifister, Lovgivere,
Forsvigsbeholdere — de har alle
faaet hver sin Del af Karet's Betsig-
nelse.

Og vi maa ikke glemme dem, der
foretaar og operere de store Beior-
drings- og Kommunikationsmidler
til Lands og Bonds — alle har de
faaet Del i Karet's Gøder.

Og — for at gøre Tansen lidt
videre ud — hvordan vilde det sig
for os, de enkelte Sjæle, om vi ikke
kunde saa Del i Stoenes og Hjer-
genes Produkter? Vi behøver baade
Tæ til Bygning og Kul til Brænd-
sel.

Ja, Landet har baaret sin Krugt
— Steteløbet, Dalene, Fjorberne,
Vergene, Indfærne, Søet, ja selv
Erkenene. Og hver aarlige Betsig-
tigheds, høert nyttigt Livserhverv
har været velsignet.

Lad os endnu minde om det til-
le Vie i Hjemmene og i den s
Gjerning der — ja ogsaa det har
været velsignet og betsignet.

Men hvem tilkommer nu Vgen
og dermed ogsaa Taf og Pris for
alt dette?
Mange er firket rede til at sa-
re Gud, men baade for disse's Efyld
og for andres Efyld vil vi minde
om et og andet.

Du kender maaske Fortællingen
om den uafstommene Dreng, der sa-
rede, da Stofelæreren spurgte, hvem
der havde skabt Verden: „Jeg ved
da mig fri!“

Saadan maa vi og høert Menne-
ske være paa mangt et Spørgsmaal.
Hvem lagde Frugtbarheden i Jor-
den? Jeg ved da mig fri!
Hvem lagde Guld og Sølv, og
andre Metaller og Kulagene i Hjer-
gene og i det hele taget i Jordens
Støb? Jeg ved da mig fri!

Hvem lod Fiskene drible i Sø-
et? Jeg ved da mig fri!
Hvem lagde Krafken i Mandens
Arm og Hørtanden i hans Hoved?
Jeg ved da mig fri!

Hvem ladede Stjerne med Frug-
tighed og sigrede Bindene, som drev
Stjerne, saa de udgød deres Ind-
hold paa vore Marker? Jeg ved
da mig fri!

Og faadan kunde der jo spørges
næsten i det uendelige, og baade du
og jeg maatte give det samme, det
er g a t i v e Svar: Jeg ved da mig
fri!

Men Saaus giver det posit-
ve Svar: Den Levende Gud
har gjort Himmelen og Jorden og
havet og alt, hvad der er i dem.
Han gjorde godt og gav os Regn og
frugtbar Lidet af Himmelen og
mattede vore Hjertes med Føde og
Glæde. (1. Cor. 14, 15-17).

Naar jeg og du af Hjertet tilfom-
mer dette, saa fan vi være med at
Søndbed at holde Taffighedsfest.

**Til Mrs S. Sparlings
Kinde.**

Moline, Ill., Nov. 1914.
„Stridit Troens gode Strid, fuld-
endt Løbet og bevaret Troen.“ 2.
Tim. 4, 7.

Disse Ord kunde med Nette sæ-
ttes som Mindeord for den Kvinde,
hvis aflattede Viossh herigennem
hav meddeles Bæner og Bekendte
Mrs. Marie Sørensen Sparling
for født i Lenois, Ill., Danmark
1869. For ca. 3½ Aar siden kom
hun her til Amerika, hvor hun holdt
Venskud med Mrs. S. Sparling og
viedes af Pastor Kropp, Brooklyn
N. Y.; derfra rejste de til Moline,
Ill., hvor deres Hjem blev
baaret. Efter 2 Aars haarde Lid-
fær, 3 hvare Operationer for Kraft,
bøde Mrs. Sparling den 7. Nov.
tilfide og rolig.

Kogen, som har kendt eller paa
nogen Maade er kommen i Berøring
med Mrs. Sparling, vil nogen Sin-
de glemme hende.

Sparlings Hjem var et af dem,
hvoori først og fremmest Frelseren
haaede Plads.

Selv gennem de hvareste Lid-
fær Lød det en i Måde fra Mrs.
Sparling: men jeg maa ikke flange;
Herren har været saa uendelig god
imod mig.

Gennem alt saa hun Herrens al-
fise Gaand og blev aldrig træt af at
prife ham.

Den Glæde og Betsignelse, det
fordret ud fra dette Hjem, vil blive
dybt sannet, ikke alene i Moline og
Davenport, men viden om, hvor
Bæner opholdt sig.

Mrs. Sparling glemte aldrig
dem, der var fraaende.

Lige til det sidste blev hun ved at
skrive til sine Bæner i Danmark, og
de var mange.

I 7 Aar vor Mrs. Sparling Be-
itrende af H. A. H. M. S. Venfo-
nat i Kalborg, hvor end hendes Le-
delse vedsede og blev et af de største
ber.

Som Raafsmesse for hendes store
Arbejde i Ungdomsbevægelsen
der var hun tilfældt H. A. H. M. S.
Emblem, hvilket kun een Dame i
Danmark forinden Mrs. Sparling
tit Lov at bore.

Ved hendes Afreise overrastes hun
af Bæner et smukt Sølvbaager med
Indskriftion.

Lige fra Begyndelsen af sin Søg-
dom stod det Mrs. Sparling klart,
at hun ikke mere blev rast. Omend-
talt Vagen efter første Operation
gav Naab, hvorefter det dog, at
Mrs. Sparling vidste, at hun maatte
slutte til et bedre Sted, og hun
var rede. — Hvor tit bod hun ikke
om, at man skulde smag Sagen:
„Jeg ved ikke Timen, naar Herrens
Vud“.

Indsig og glad har hun de haar-
de Lidelser, Herren lod hende gaa
faaem.

Omgivet af sin Mand's altopof-
rende Kærlighed og ved sin iver-
dige Sengsels til Frelseren syntes
intet hende svært.

Hvor glad og taknemmelig var

hun ikke, fordi hendes Kændeener
forblev klare næsten lige til de sidste
Timer.

Lige vil de mindes, der besøgte
hende under hendes Søgdom, hvi-
fen Glæde og Fred der faldt i hen-
dens Hærværelse. Man bragte ikke
Tægt, men modtog.

Bæner i Moline og Davenport
vil med Bemod minde hende og al-
le de hellige Hjerter, der var tilbragt
i Sparlings Hjem; det kunde ret
faldets „et andet Bethesda“.

Kofor J. C. M. Hansen foret-
tede Jordspaaflæsen. I Hjem-
met talte Pastor Hansen paa Dansk,
ud fra et Ord hos Paulus: „Vi sør-
ge ikke som de, der ikke have Naab.“
„Nej, det var sandt, thi Mrs. Spar-
ling gav alle et Naab, at saa mange,
som elskede Jesus og troede paa
ham her, tit Lov at mødes igen med
hende i de evige Voliger. Troen
var hos hende en fast Overbeviøning
om evigt Liv.“ Sangfæret under
Mrs. Hansen's Redelse sang Nr. 423
i „Sang.“: „Taf for disse naadri-
ge.“ Forsamlingen sang „Frel-
seren er mig en Hæde god“, og „Du-
be, lille, stærke milde“.

Ved Graven talte Pastor Hansen
paa Engelsk, og „Nærere my God
to Thee“, blev afsungen.

Den 9. Nov., en stille, smuk E-
teraarsdag blev Mrs. Sparling lagt
til Hvile paa „Riverside Cemetery“,
Moline, under et Bøid af Blomster
fra Menighederne i begge Hjerne
paa mange Bæner udenfor Me-
nichederne.

En sagte, lille Susef fuld gennem
de sidste nedfaldende brune Blade,
Sommeren var til Ende, og et Liv,
der ved Herrens Naade haade været
fuldt med Solfkin og Sommerglæ-
de, var afluttet.

Velsignet være hendes Minde!
C. S.

Korstræet.

At G. P. Hansen.
(Eftertryk frabedes.)

I et øde Land, i den vilde, en
somme Eren, i en trang Jordbølle
omringet af Natens Mulin, lod e
Menneske, en sammenhængt Stif-
felse, men med et kongeligt hø-
baarent Hoved.

Som en vældig vingestuet Ern-
der for sidste Gang løfter sit mag-
tige Blit mod Solens flammende
Lid og det uendelige Naas løffen
de Gaader var Menneskefagten's
døende Stamfader at stu, den
ufødte, Gudsgjænnen i Stabelens
Morgen, der var skabt til evigt Liv
Adams Læber røste sig til en
Soffien:

Saa har mine Dages Tal naaet
deres Maal, og mit Livs 830 Aar
Ker er runden til Ende i denne
Nat. Som Stormen lider Vledene
af Troerne, saa er Tiden slaget
med mine Lidsaar, og Timen er
kommen, da jeg skal itaa Anskat til
Anskat med Tøden og blive til
Støv.

En majestætisk Kvindsilffikelse
med højhøvelbet Bænde og et drøm-
mende tankfuldt Blit højede sig
med over Adam og talte til ham, og
hendes Tale trængte som en Dysti-
straave gennem den dybe Tankshed.

Minde du vor Løffe i Edens
Gave? Minde du den herlige, spej-
lende klare Mod, som lysede Bred-
derens Hæjlsbløde Græstæppe og farvede
Blomsterne, der højede sig ned over
dens blanke Flæde. Hvor klart ser
jeg det ikke for mit indre Syn. Gul-
det glimter i dens Tød, og dens
Pebroder gnitter af æble Steene: Be-
deltium og Dnyts, Men klarest af
alt ser jeg Dvets Træ. Engang for-
talte jeg Jubal Abel om dette Træ,
og han drog samme Dag paa Bei-
for at finde om blot en eneste Frest,
af det. Hans Ene lo i Genryffelse,
da jeg varedde ham for Kærberne
og det flammende Sværd's Luer.

Se, nu er Ratten fouden og med
den Dine Lanfers mørke Strøm,
der stuer Gryets Glaas over Mor-
genens Himmel — og nu stiger
Dagens magtige Herfer som en
midsdt konge af Morgenrødens Mo-
derfød.

Men hvad er det, jeg sner over
Erkenens Land? En glidende Etyg-
æe Adam, Adam, det er Jubal
Abels Skjæde. Det er virkelig Ju-
bal Abel. Han kommer. Med Solen
kommer han og vil snart føre Gi-
vet's Udøvelsighedskrugt til dine
inægtende Læber. Fat Mod! Du
skal ikke blive til Støv. Forbæbel-
sens hvortæges, endelig hødes hen
fra vore kvætte, seænde Stidre.

Adams sammenhængne Stiffelse
rettedes, og itafs stod han i hele
sin kongelige Høide uden for Gu-
dets Naabgang. Sjænen rettedes med
uforsigtig Langsel mod den Ang-
ling, der saas i det fjærne. Endnu
naale korte Sjæblikke af lidelses-
fuldt Evighedsnaab — og den læm-
pefje Rand faldt med paa det gule

Sand som et Palmetræ ramt af Vyn-
dildens Vil.

Adams Sjæne budog ham ikke i
Dydens Stund. Jubal Abel bragte
ikke nogen Frugt fra Dvets Træ.
Hun en Kvist af det bar han var-
font i sin Naab, da han vendte
tilbage fra Eden, der nu var som
en falfom Urstov, fuld af allehaan-
de Træer, med Krat ved Krat, som
le de hellige Hjerter, der var tilbragt
i Sparlings Hjem; det kunde ret
faldets „et andet Bethesda“.

Kofor J. C. M. Hansen foret-
tede Jordspaaflæsen. I Hjem-
met talte Pastor Hansen paa Dansk,
ud fra et Ord hos Paulus: „Vi sør-
ge ikke som de, der ikke have Naab.“
„Nej, det var sandt, thi Mrs. Spar-
ling gav alle et Naab, at saa mange,
som elskede Jesus og troede paa
ham her, tit Lov at mødes igen med
hende i de evige Voliger. Troen
var hos hende en fast Overbeviøning
om evigt Liv.“ Sangfæret under
Mrs. Hansen's Redelse sang Nr. 423
i „Sang.“: „Taf for disse naadri-
ge.“ Forsamlingen sang „Frel-
seren er mig en Hæde god“, og „Du-
be, lille, stærke milde“.

Ved Graven talte Pastor Hansen
paa Engelsk, og „Nærere my God
to Thee“, blev afsungen.

Den 9. Nov., en stille, smuk E-
teraarsdag blev Mrs. Sparling lagt
til Hvile paa „Riverside Cemetery“,
Moline, under et Bøid af Blomster
fra Menighederne i begge Hjerne
paa mange Bæner udenfor Me-
nichederne.

En sagte, lille Susef fuld gennem
de sidste nedfaldende brune Blade,
Sommeren var til Ende, og et Liv,
der ved Herrens Naade haade været
fuldt med Solfkin og Sommerglæ-
de, var afluttet.

Velsignet være hendes Minde!
C. S.

Salomon! Salomon! Hvor vove-
de dine hvæde Barnehænder at bore
den i det gudløse Etrin forvarede
Stat ned i kedrons Dal? Og hvor
kunde din barnlige Fortrøstning til
Dvets evige Kragt være saa stor
at du ventede Mod og Bæst, naar
blot du plantede den ædgyldeskvist
ved Høgefliden.

Men Miralst fæte. Kriften slog
Mod og løftede sig Dag for Dag
høiere mod de løse Steer og Him-
lens Blaas. Anden længe var den et
anfødeligt Træ.

Sjæle's hvædede Videns Bænde
Træet. Stjernernes Naun vendte
sig mod det, og Duggen fandte sig
som de fineste Svæver paa dens
Bladhaag. Sol og Maane gød de-
res Lus over Stammen og Grene.

Underlig lod Suset i den brede
Krone. Altid rørte Vledene sig,
altid fufede Træet hemmeligheds-
fuldt. Frugt bar det ikke, heller
blomstredet det, men fjærnere Vled-
erene har intet Træ baaret, heller
ikke rønkere og mere løftende Stam-
me.

En Aften, da Solen straalede som
Lid imod Svæstænden, kom der
gennem den gyldne Port fra Jeru-
salem to mørke jodfise Mand
forment med Effer. De gif gennem
kedronsdaalen frem til Dvets Træ,
hvore Herfomit var skift for dem.
De betragtede Stammen med be-
undrende Blikke, løftede Efferne, og
inden Solen gif ned løftede det
996 Kam gamle Træ ikke længer
sin magtige Krone i Aftenens Lu-
ne Bind. Vledene raslede og hvifte-
de ikke. Der var en andogtsfuld
Tilbede over dem. De kendte Træets
Veghemmelse. Efter Kartusindens
lange, hede Fortventning skulde det
endelig atere Bore Dvets Frugt.

Nogle Dagne tændtes en det færdede
Paradistraf plantedes en aarle Mor-
genstund i Korsforn paa Golgatas
Oj uden for Jionstædens Mure.
Tiden var fuldbrodet, og paa Kor-
fets Stamme udsprang Kærlighedens
røde Kofor, der har det evige Vios
Krugt til al Stædningens evigheds-
førtende Vær.

Skiffen underfuld Historie har
ikke Korstræet høt.

En Gang var det Symbolet paa
den mest nedværdige Straf. Sin
Dag da det blev rejst paa Golga-
tas, reignede det viselike fofor
noget Vrens Mærke. Og nu! Det
som dengang var Jørerne en For-
argelse og Græfkerne en Dørsfæt,
er blevet et Krestegn. Korstræet
smukker vore Gudsdyne, rejses paa
vore læres Græde. Med Korfets
Tegn signes det lille Barn i Da-
ben, og naar Betsignelsen lyder, er
den fulgt af Korfets Tegn. Støbt
inart i Guld og snart i Jærn er
det et Smukke baade for den unge
Kvinde og den graahærkede Kriger.

En af vore Digtare siger:

Nu vajer Korset højt i Rofkets
Banner,
og Hv ved Hv en Korfets Kirke-
stænder,
med gyldne Korf sig Aftenfolen
bruyter,
og Korfets Ord fra tusind Tinger
lyder.

En hemmelighedsfuld Magt har
Korset over Menneskens Sjæle.
Korset hørt prædikes Mærst, fof-
ling, Mennefkene tæstet. Det gamle
latinske Ord er sandt: Nu cruce-
folo latius: I Korset alene er Frel-
felse.

Midt i den prægtige Række af
Ester, der præder den tidligere
muhammedanske Moskæ i Cordova
i Spanien, faar en enkelt Etfle-
af færogen Vardi. Den bærer grof-
indribet i sig Villedet af et Kors
med Frelserens Stiffelse.

Dengang Muhammed med sine
fanatfise Hørdere fattede Bøsten i For-
dødsle, og Araberne Udstrafte de-
res Sværdedamme over hele Spanien,
saa Moskeens Glaas som til at
omgive Muhammeds Religion med
dernes feagtige Herlighed, stod der
ved sin Eafle en Kristen Stæde læn-
ket. Etfle for „de retroendes“ Spot-
og faaledes forherligede dernes
Føit. Men som han stod der, glemte
han ikke ham, som hans Sjæl el-
skede. Taalmødit og med megen
Møde fik han i Søjlen's bløde Sten
indgravet Villedet af et Kors og
Frelseren.

Muhammeds Hørlighed er forlængst
falmet i sine Egne. Den tidligere
Moske er nu en Kristen Kirke. Men
som hint Villedet holdt længere end
Muhammeddamsens Magt og Hø-
rlighed, faaledes vil Korstræet blive
stændende i Verden og holde sig grønt
og bære Dvets Frugter, om saa alt
andet omstifter og forvinder.

I den tidlige Midalder levede
der en Angling, der med klare Sjæne
saa paa Verdens Underfuldhed og
Lofe Glæde. Han ejede en Sængens
glade Hjerter, og let i Sind vandred
han fra Borg til Borg og fra
Baf til Baf.

Men pludselig blev han Gen-
stand for en alvorlig aandelig Bø-
felle, der stod i Forbindelse med at
han midtede sin Sængaae. Frugt
og Røddel overfugtede hans Etfle.
Røet blev ham kun som Fuglens
Rugt i Hallen om Natten fra Mor-
te til Mærke. Selve Numerne i
hans Naun futes det ham, Kofe-
des om paa vide Beje skælvende
og fulde af Sorg.

Hvor længe Anvendt gif i denne
Tilstand, ved vi ikke, men til sidst
maaftke i Kofere's lille Gælle, blev
hans Løb: røri af en Gled fra det
himmeliske Ater. Der fødtes en
Sæng i hans Hjerter. Han sang
endnu en Sæng om Kristus, om
Rensarten til Heloede, om Herrens
Apostle og andre lignende Emner:
men højt naaede han i Drensmen
om Korset.

I denne Bifion fortalte selve Kor-
set, nu rindende af Vled, om Iraa-
lende af Juveler og Guld, som
sin fejrlige Historie.

Et vidunderligt og ædelt Kvad
der inart højt høit elfket og funget
i vide Krefde.

Omfring ved denne Tid var det
gamle England overfaet med Sten-
fødes, nogle raa og simple, andre
udburede med Fortfyringer og atter
andre forlymede med Scener fra det
nye Testament. Det var de fattigtes
og u lærdes Bibel.

I Anandale stod der et Kors
hvorpaa der var ristet Kruner, og en
Birranke slængede sig op ad det, me-
dens Himlens Fugle søgte Va mel-
lem dens Truer og Vlade.